

"Een superromantisch boek dat liefhebbers graag in de vakantielkoffer zullen stoppen."
Nederlands Dagblad over *De erfgename van Winterwood*

*De
directrice
van
Rosemere*

Roman

SARAH LADD

Sarah Ladd

*De directrice
van Rosemere*

Roman

Vertaald door Marijne Thomas

Voorhoeve

1

Darbury, Engeland, februari 1816

William Sterling wist het absoluut zeker: hij werd gevolgd.

Hij was een makkelijke prooi – zeker nu.

Hij had er niet goed aan gedaan om op zo'n laat tijdstip de hei nog op te gaan, nu het grijze maanlicht gesluierd werd door een middernachtelijke nevel en de vers gevallen sneeuw de illusie wekte dat de ondergrond gelijkmatig was.

De droeve roep van een uil doorsneed de nachtelijke stilte, en met een scherp klikken van zijn tong maande William zijn paard om sneller te gaan.

Hij had de hoofdweg die direct naar het ijzeren toegangshek van Eastmore Hall leidde bewust gemeden, omdat die hem te breed was. Te open. Hij had in plaats daarvan voor het zandpad dat van het dorpsplein van Darbury naar Wainslow Peak leidde gekozen. Het pad was dan misschien wat smal en moeilijk te zien door de sneeuw, maar hij zou in elk geval niet opvallen.

De volbloed onder hem danste en glibberde naar links, en het dier gooide zijn enorme hoofd verontwaardigd in de nek. William luisterde naar de waarschuwing. Misschien was het koppige dier wel verstandiger dan hij.

Hij kon natuurlijk ook afstappen en Angus te voet naar Eastmore Hall leiden. Gezien de wind en sneeuw zou dat minder riskant zijn. Maar dat zou een hele wandeling worden en dat zou zijn tempo aanzienlijk vertragen. En daarmee moest hij meteen weer denken aan de twee mannen die zich in de Griffin's End Inn verdacht hadden gedragen en hem in de gaten hadden gehouden.

Nee, hij had de bescherming van Eastmore Hall nodig. En wel snel.

William drukte zijn kuiten tegen de zij van zijn paard en wierp opnieuw een blik over zijn schouder. 'Ja!'

Ondanks de koude lucht droop het zweet langs zijn slapen. De tijd leek door alle onzekerheid wel langzamer te gaan. Hij bereikte de top van Wainslow Peak – weinig meer dan een flauw glooiende heuvel met wat oude stenen erop – en draaide zijn paard de open plek bij Sterling Wood op. Hij vulde zijn longen met de bitterkoude lucht en nam het donkere landschap in zich op.

Het gras, dat nu bedekt was met een laag sneeuw, glooide omlaag naar de vallei van de rivier Thaughley. Het zwakke schijnsel van de maan viel op de Rosemere School voor Meisjes – een van zijn pachters.

Was Eastmore Hall maar zo dichtbij.

Met een snelle beweging van zijn gehandschoende hand trok hij de rand van zijn hoed over zijn ogen en draaide zijn paard richting huis. Plotseling schoot een groot, donker paard vanuit de beschutting van de bomen naar voren; het beest glibberde op hem af, blokkeerde de doorgang en wierp daarbij een wolk van sneeuw en aarde op. Witte adempluimen schoten uit zijn neusgaten. Angus begon te steigeren, en zijn hoge gehinnik doorsneed de onheilspellende stilte. Met een door schrik ingegeven kracht omklemde William het middel van zijn paard met zijn kuiten en dreef het dier naar voren. Hij keek woest om zich heen, op zoek naar een doorgang tussen de stenen die

hem omsloten. Maar in plaats van een uitgang zag hij nog een man opduiken, eveneens te paard.

‘Kom van dat paard af, Sterling.’

Met bonkend hart bevochtigde William zijn lippen en trok aan de teugels. Hij draaide zijn opgewonden paard rond, wanhopig op zoek naar een ontsnappingsmogelijkheid. Hij moest denken aan alle oneervolle gebeurtenissen die naar dit moment hadden geleid. Spijt ging hem nu niet helpen, al helemaal niet met een pistool op zijn borst gericht.

‘Ik zei *afstappen!*’

William draaide zich om. Hij keek in de loop van een derde pistool.

Omsingeld.

Mompelend liet William zich uit het zadel glijden en plantte zijn zware laarzen in de sneeuw. Als hij een gelovig man was geweest, dan zou dit hét moment zijn voor een gebed. Maar hij was niet meer te redden.

William liet de teugels los en stak beide handen in de lucht.

De eerste man kwam nu op hem af, zijn pistool nog steeds op hem gericht. ‘We hoeven ons niet voor te stellen, toch, Sterling? Ik durf te stellen dat jij best weet waarom wij hier zijn.’

William verplaatste zijn gewicht toen de man met de cape dichterbij kwam. Hij probeerde zo zachtjes mogelijk te praten toen hij antwoordde: ‘Ik heb heel weinig geld bij me, als dat is waar je op uit bent.’

‘Ik ben niet op jouw geld uit. Het is het geld van kapitein Rafertee.’

Zweetdruppels prikten in Williams ogen. ‘Ik heb Rafertee een schuldbekentenis gegeven. We hebben een overeenstemming bereikt: ik heb drie maanden om hem terug te betalen, en dat zal ik ook doen.’

De man lachte schamper en riep over zijn schouder naar zijn kompanen: ‘Drie maanden, heren. Wat vinden we daarvan? Lijkt mij vreselijk lang.’

De mannen grinnikten. William beet zijn kiezen op elkaar toen hij de loop van het pistool door de dikke wol van zijn overjas heen voelde drukken.

De hese stem van deze man was net zo bedreigend als dat pistool. ‘Ik heb me zorgen gemaakt, weet je. Je was zo snel uit Londen verdwenen. En heimelijk, alsof je ons wilde mijden. Je hebt niet eens gedag gezegd. En je bent nu al zo lang weg.’ Een spottende lach trok over zijn gezicht en in het maanlicht werden zijn scheve tanden zichtbaar.

Het bonken in Williams hoofd werd erger. De mannen achter zijn aanklager barstten in lachen uit.

‘Ik denk dat we deze fijne heer eraan moeten herinneren dat de kapitein niet al te vriendelijk zal reageren als zijn geld er niet is als hij straks na al die maanden op zee weer voet aan land zet. En het is mijn taak ervoor te zorgen dat de kapitein altijd tevreden is.’

De man greep William bij zijn jas, rukte een knoop los en trok zijn leren buidel van zijn lijf. Zonder de buit ook maar te bekijken, gooide de man het leren buideltje naar een van zijn handlangers.

Williams belager kwam nog dichterbij. Zijn adem rook naar bier. Als het alleen deze man was geweest, dan zou William het erop gewaagd hebben en teruggevochten hebben – hij stond zijn mannetje wel in een gevecht. Maar tegen drie... Zijn ervaring zei hem dat hij dan weinig kans had. Een van de mannen die achter de anderen was blijven staan, liep nu naar hem toe en gaf Angus met een luide schreeuw een ferme tik op de achterhand, waarna het dier de zwarte nacht in schoot.

Zonder paard was William volledig aan hen overgeleverd. Hij perste zijn lippen op elkaar en keek omhoog naar de wolken.

Vandaag ontmoet ik mijn Schepper.

Het pistool drukte nu in zijn buik. Met zwoegende borstkas dwong William zichzelf zijn aanvaller in de ogen te kijken. Hij kende de man niet, maar een ding wist hij wel: Rafertee begaf

zich in de meest duistere kringen, onder gevaarlijke mannen. Kwaadaardige mannen.

William kon het weten, want hij had het zelf ook gedaan.

Hij verplaatste weer zijn gewicht. ‘Al mijn geld zit in die buidel. Ik heb je verder niets te bieden. Als je me hier doodt, zie je de rest helemaal nooit meer terug. Wat zal Rafertee daar wel niet van zeggen, hè?’

De brede rand van de hoed van zijn aanvaller onttrok zijn ogen aan het zicht. ‘Beschouw dit maar als een herinnering. De beste kapitein krijgt al zijn centen, of jij bent er geweest.’ Een sarcastische lach droop van zijn ongeschoren gezicht. ‘En wees ervan overtuigd dat ik die taak met plezier zal vervullen.’

Zonder nog een woord te zeggen, sloeg de man met een gebalde vuist in Williams maag. Alle lucht werd uit zijn longen geperst en hij struikelde achteruit. Hij verloor zijn grip op het ijzige tapijt onder zijn voeten, en hij sloeg tegen een rotsblok. Voor hij goed en wel zijn evenwicht kon hervinden, greep iemand hem bij zijn revers en ramde een vuist tegen zijn kaak. William viel. Zijn hoofd raakte de rots. Hij probeerde over-eind te komen, maar terwijl hij dat deed, schopte een van de mannen in cape hem in zijn zij.

William zakte in elkaar, zijn wang plat op de sneeuw. Een figuur kwam dichterbij, maar William verroerde zich niet. Al had hij gewild, dan nog kon hij zich niet bewegen.

‘Drie maanden, Sterling.’

Door een nieuwe schop zag hij sterretjes voor zijn ogen, en hij kromp ineen van de pijn. Zijn adem ging hortend en brandde als vuur.

De stemmen werden zachter. William kon de woorden niet langer ontcijferen. Een tunnel van geluid kolkte om hem heen. Toen begon de grond onder hem te trillen door het roffelen van paardenhoeven.

Je leeft nog.

William bleef stilletjes op de ijzige grond liggen en kreunde.

De stemmen in zijn hoofd tergden hem veel erger dan zijn aanvallers hadden gedaan – en waren onmogelijk te negeren.

Gezien je benarde positie mag je nog blij zijn dat je leeft.

En toen werd alles stil, afgezien van het fluiten van de wind door de kale takken. William probeerde in te schatten hoe erg hij eraan toe was, ledemaat voor ledemaat. Er leek niets te zijn gebroken, maar één oog zwol al helemaal op en op zijn lippen proefde hij bloed.

Na een paar mislukte pogingen slaagde hij erin zich op zijn knieën te rollen. Het was weer gaan sneeuwen en er verzamelden zich kleine hoopjes sneeuw op zijn jas. Hij schudde zijn arm, de vlokken dwarrelden omlaag.

Hij probeerde te fluiten, in de hoop dat Angus hem op wonderbaarlijke wijze zou horen, maar zijn bovenlip kreeg het niet voor elkaar. En dus wachtte hij en luisterde of hij een of ander signaal opving dat zijn paard hem niet had verlaten.

Niets... er klonk alleen een klagelijk *oehoe* van twee uilen, verderop op de hei.

Hij schreeuwde zo hard als zijn longen het aankonden: ‘Angus!’
Niets.

Met bonkend hoofd en pijnlijke ribben deed zelfs een simpele handeling als ademen pijn. Gedesoriënteerd bestudeerde hij zijn omgeving. Als hij een oplettender landheer was geweest, dan zou hij nu precies weten hoe ver hij van huis was. Hij zou elke boom kennen. Elke boomstronk. Elk dal, elke glooiing. Maar in zijn verwarde toestand wist hij het niet zeker. Toen hij zich omdraaide, herkende hij de zwarte omtrekken van schoorstenen die boven de met sneeuw bedekte bomen uitstaken.

Rosemere.

De scherpe oostenwind droeg opnieuw dikke sneeuwvlokken aan. William strekte zijn hand uit naar zijn hoed, die bij de aanval op de grond was gevallen, en sloeg hem tegen zijn been droog. Zijn linkeroog zat nu helemaal dicht. Er drupte iets

warms over zijn wang, maar zijn spieren waren te pijnlijk om het weg te vegen.

Het bekende geroffel van hoeven kwam dichterbij en hield stil.

Angst maakte zich van hem meester. Hij kroop zo goed en kwaad als het ging naar de beschutting van een struik, draaide zich om en zag toen pas dat het niet een van Rafertees mannen was, maar Angus, die terug was gekomen en nu heftig met zijn hoofd schudde.

Misschien zou hij Eastmore toch kunnen bereiken.

Maar toen hij overeind kwam, begon de grond onder hem te draaien en hij wankelde. Hij slaagde erin een voet voor de andere te zetten, maar nadat hij twee keer had geprobeerd om op zijn paard te klauteren, werd duidelijk dat hij onmogelijk in staat was het dier te berijden, niet in deze toestand. Hij keek weer naar Rosemere en moest zijn best doen de kleine stal te onderscheiden, net achter de muur om de binnenplaats. Wat moest hij anders?

Ze valt als een blok voor een man die in één klap haar leven kan verwoesten

De vijftientigjarige Patience Creighton wordt al een oude vrijster genoemd. De directrice van de Rosemere School for Young Ladies had verwacht dat haar hart ooit veroverd zou worden door een elegante jongeman, maar zover is nooit gekomen. En sinds haar vaders dood heeft ze haar handen vol aan de zorg voor haar moeder en het besturen van de school.

William Sterling zit diep in de financiële problemen. Als hij aangevallen wordt door zijn schuldeisers, vlucht hij naar een van zijn huurpanden, Rosemere. Nadat Patience hem verzorgt heeft, keert de gewonde William terug naar zijn landgoed, vastbesloten om de lieflijke directrice nog eens te bezoeken.

De prille romance tussen William en Patience wordt verstoord door de agressieve schuldeisers. Het lukt William niet om hen terug te betalen. Langzaam dringt het tot hem door dat Rosemere opofferen wel eens de enige mogelijkheid zou kunnen zijn om zijn erfenis te beschermen. Maar het zal hem ook zijn nieuw gevonden geluk kosten.

Nadat **Sarah Ladd** de klassiekers van Jane Austen en de zusters Brönte had verslonden, wilde ze zelf een roman in de Regency-stijl schrijven. Ze debuteerde met de succesvolle roman *De erfgename van Winterwood*. *De directrice van Rosemere* is haar tweede boek.

